

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/251/2019
Identifikačné číslo spisu: 1208201912
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2022
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1208201912.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne MCA, spol. s r.o., so sídlom v Martine, Červenej armády 25, IČO: 36 386 120, zastúpenej JUDr. Júliusom Jánošíkom, advokátom v Bratislave, Klincová 35, proti žalovanej Slovenskej republike, konajúcej prostredníctvom Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Mierová 19, o 150.012,11 euro s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 21C/19/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. mája 2018 sp. zn. 5Co/190/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 29. mája 2018 sp. zn. 5Co/190/2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Rozsudkom zo 14. novembra 2016 č. k. 21C/19/2008-381 (v ktorého záhlaví inak žalovaná bola označená spôsobom „Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, ...“) Okresný súd Bratislava II (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa na žalovanej domáhala zaplatenia sumy zhora ako náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (v súvislosti s rozhodovaním o udelení licencie na vývoz vojenského materiálu - mechanického odminovacieho zariadenia DIANA 40T) a vyslovil, že žalovaná má právo na náhradu trov konania vo výške 100%. V rozsudku právne zdôvodnenom ust. § 15 ods. 1 a 2 a § 16 ods. 1 až 3 zákona č. 179/2008 Z. z. o obchodovaní s vojenským materiálom (v znení účinnom do 30. apríla 2004); § 18 a § 19 a § 22 ods. 1 a 3 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom; § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci) a § 313 Obchodného zákonníka (zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) i s odkazom na § 106 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne opisom priebehu konania vrátane oboch svojich skorších (taktiež žalobu zamietajúcich) rozsudkov aj zrušujúcich uznesení Krajského súdu v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“) s konštatovaním preukázaného nesprávneho postupu žalovanej aj jeho príčinnej súvislosti so škodou vzniknutou žalobkyňi dospel k záveru o dôvodnosti námietky premlčania nároku, vznesenej žalovanou a brániacej priznaniu práva. Žalobkyňa totiž uzavrela s vládou BLR (Bangladéšskej ľudovej republiky) obchodnú zmluvu o dodávke vojenského materiálu,

podliehajúcu licenčnému konaniu u žalovanej a obsahom takejto zmluvy bola tiež dohoda o dodaní predmetu zmluvy kupujúcemu najneskôr do 31. decembra 2003, z ktorého dôvodu žalobkyňa už počnúc 1. januárom 2004 musela byť uzrozumená s neschopnosťou splnenia svojho zmluvného záväzku a teda aj so vznikom škody. Na tomto nič nemenilo opakované predĺženie bankovej záruky (medzi žalobkyňou a poskytovateľom bankovej záruky) do 15. júla 2005 ani formálne zrušenie zmluvy oznámením vlády BER žalobkyňi až 25. apríla 2005, ak trojročná premlčacia lehota (správne „doba“ - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) začala plynúť už 1. januára 2004, k uplatneniu náhrady škody u žalovanej došlo až 26. (resp. 28.) novembra 2007 a k podaniu žaloby až 30. januára 2008.

2. Odvolací súd (označujúci už žalovaný štát aj orgán konajúci v jeho mene v zhode so záhlavím tohto uznesenia dovolacieho súdu) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 29. mája 2018 sp. zn. 5Co/190/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „C. s. p.“) potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V odôvodnení takéhoto svojho rozhodnutia sa popri opise aj ním priebehu skoršieho konania, obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, odvolania žalobkyne a ďalších naň nadväzujúcich podaní oboch strán sporu, ako aj konštatovaniach o riadnom zistení (súdom prvej inštancie) skutkového stavu, vykonaní ním dostatočného dokazovania, správnom zhodnotení jeho výsledkov a správnych a náležitých, jasne a výstižne odôvodnených skutkových aj právnych záveroch, s ktorými sa tak bolo namieste v celom rozsahu stotožniť už prakticky obmedzil na jediný ucelený odsek odôvodnenia svojho rozsudku (bod 38/), obsahujúci nesporne protichodné závery „o správnom ustanovení“ (súdom prvej inštancie) „času začatia plynutia premlčacej doby ...“ a o tom, že „z vykonaného dokazovania je zrejmé, že o škode, ktorá bola spôsobená, sa žalobkyňa dozvedela už v januári 2005“ (?).

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. a/ aj b/ C. s. p. Nesprávnosť procesného postupu súdu na ujmu svojho práva na spravodlivý proces videla najmä v arbitrárnosti, rozpornosti a nepresvedčivosti rozhodnutí odvolacieho súdu (zvlášť toho ostatného, napadnutého dovolaním, pri jeho porovnaní na jednej strane s odôvodnením ním potvrdeného rozhodnutia súdu prvej inštancie a na strane druhej s jemu predchádzajúcim rozhodnutím samotného odvolacieho súdu) a v nerešpektovaní zákonných požiadaviek na obsah potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 387 ods. 3 C. s. p.). Právne otázky, od ktorých záviselo rozhodnutie napadnutým rozsudkom a ktoré odvolací súd vyriešil odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, či ktoré dovolací súd ešte neriešil dovolaním nesformulovala (vyjmúc námietky nesprávnosti ustálenia a/ začiatku premlčacej doby prvým dňom omeškania s plnením povinnosti žalobkyne vo vzťahu ku kupujúcemu a b/ nemožnosti dodania tovaru v omeškaní a súvisiaceho zániku zmluvy), rovnako ako neoznačila žiadnu ustálenú judikatúru dovolacieho súdu (za ktorej výraz nemožno považovať dovolaním čiastočne citované rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky). Navrhla zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie.

4. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť, majúc za to, že nie je prípustná kumulácia dovolacích dôvodov (ktoré navyše podľa jej názoru nie sú dané) a pre prípad záveru o prípustnosti dovolania toto ako nedôvodné zamietnuť. K uvedeniu ročníka 2005 v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu podľa nej došlo chybou v písaní a ani ostatné výhrady dovolateľky najmä procesnej povahy podľa nej neobstoja, pričom v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci žalobkyňa neoznačila žiaden judikát najvyššieho súdu, reprezentujúci jeho ustálenú rozhodovaciu prax (od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť) a nepreukázala ani stav závislosti rozhodnutia odvolacieho súdu od vyriešenia takej právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená).

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech boli vydané (§ 424 C. s. p.) obe napadnuté rozhodnutia (potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu ako primárny predmet dovolacieho prieskumu aj ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie ako predmet sekundárny), za splnenia tiež podmienok

zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

7. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. So zreteľom k prekonaniu právneho názoru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (ďalej tiež len „veľký senát“), vyjadreného v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1VCdo/2/2017 (o neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania podľa ustanovení § 420 a § 421 C. s. p.), ku ktorému došlo uznesením veľkého senátu z 21. marca 2018 sp. zn. 1VCdo/1/2018 a uznesením ústavného súdu z 25. apríla 2018 sp. zn. PLz. ÚS 1/2018-22; bol dovolací súd konfrontovaný s otázkou posúdenia existencie oboch dovolaní uplatnených dovolacích dôvodov a (v tomto konkrétnom prípade) až troch súbežne uplatnených dôvodov prípustnosti dovolania (I. podľa § 420 písm. f/, II. podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a III. podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), v súlade s logikou procesnej úpravy však samozrejme v poradí priradenom im chronológiou príslušných ustanovení zákona.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/ 2017, 8Cdo/73/2017 - tu aj k uvedenému neskôr sa pritom žiada poznamenať, že rozhodnutiami s časťou spisovej značky tvorenou súborom písmen „Cdo“ sa rozumejú rozhodnutia najvyššieho súdu z ním uskutočnených dovolacích konaní). Dovolací súd preto aj v tomto prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na

spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

12. Pokiaľ sa v dovolaní vytykajú odvolaciemu súdu, resp. i súdu prvej inštancie nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, tu najvyšší súd pripomína, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ústavným zákonom SNR č. 460/ 1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) posudzoval i Ústavný súd Slovenskej republiky, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

13. Obsah dovolania (§ 124 ods. 1 C. s. p.) naznačuje, že žalobkyňa vyvodzuje procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd (a v tomto prípade pred ním tiež súd prvej inštancie) založil svoje rozhodnutie. Už v režime skoršej úpravy občianskeho súdneho konania (účinnnej do 30. júna 2016 vrátane) ale dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa právnym posúdením účastníkovi neznemožňuje. Na tom zotrúva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj za účinnosti novej právnej úpravy (R 24/2017 a tiež 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

14. Žalobkyňa však dovolaním namietala najmä, že k vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p. došlo v dôsledku toho, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nemá zákonom stanovené náležitosti, je nepreskúmateľné, arbitrárne a náležité (či presnejšie vôbec) nereaguje na jej odvolaciu argumentáciu.

15. V zmysle zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu (R 2/2016) prijatého ešte za skoršej právnej úpravy občianskeho súdneho konania „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska, pokiaľ ide o jeho druhú vetu (hovoriacu o nedostatkoch odôvodnenia súdneho rozhodnutia ako postupe súdu odnímajúcom účastníkom konania možnosť konať pred súdom, čím treba dnes rozumieť procesnú vadu upravenú v § 420 písm. f/ C. s. p.) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017).

16. Na tomto mieste sa žiada zopakovať, že odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku z prejednávanej veci na zdôraznenie správnosti potvrdzovaného rozsudku súdu prvej inštancie uviedol jednak to, že súd prvej inštancie správne určil čas začatia plynutia premlčacej doby (čím treba mimo akúkoľvek pochybnosť rozumieť akceptovanie záveru, že premlčacia doba začala plynúť 1. januára 2004), okrem toho však tiež vlastný záver, podľa ktorého premlčacia doba začala plynúť až v januári 2005. Nemožno samozrejme vylúčiť správnosť interpretácie žalovanej, podľa ktorej časový údaj o januári 2005 je výsledkom chyby v písaní (dodnes neodstránenej), až do jej prípadnej opravy však faktom je, že odvolací súd takouto podobou odôvodnenia svojho rozhodnutia založil jeho rozpor s odôvodnením potvrdzovaného rozsudku súdu prvej inštancie.

17. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 C. s. p.); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v

konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.).

18. Aj so zreteľom k argumentačným rozdielom v odôvodneniach ostatných dvoch rozhodnutí odvolacieho súdu v tejto veci, konkretizovaným v dovolaní potom nemožno inak, než v zhode so žalobkyňou konštatovať, že odvolací súd sa napriek výslovnému príkazu urobené-mu súčasťou ustanovenia § 387 ods. 3 C. s. p. nevysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku s podstatnými tvrdeniami žalobkyne, uvedenými v odvolaní tejto strany a to za situácie, keď už pred ním súd prvej inštancie opomenul dostatočne analyticky sa vysporiadať s časovým hľadiskom nástupu majetkovej ujmy na strane žalobkyne a získania vedomosti o nej vo vzťahu k jednotlivým (a z povahy veci rozdielnym) zložkám celkovej požadovanej sumy. Takýto nedostatok v argumentácii sa javí zvlášť markantným v situácii, v ktorej bez ďalšieho za nepodstatnú nejde označiť námietku dovolateľky, týkajúcu sa dôsledkov ňou nezavinenej prípadnej neschopnosti preukázať obsah jej konvencijúcej dohody s vládou BLR a nateraz nepodložená úvaha o začatí premlčacej doby až v januári 2005 (nevedno, ktorý deň takého mesiaca) by pripúšťala i možnosť, že sa tak stalo až 30. januára 2005 a teda z pohľadu dôvodnosti vznesenej námietky premlčania ešte včas (pominúc na tomto mieste žalobkyni ešte prospešnejšie časové údaje zrušenia zmluvy s ňou zo strany vlády BLR či tzv. prolongácie bankovej záruky).

19. Možnosť plného stotožnenia sa odvolacieho súdu s odôvodnením ním preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie s obmedzením sa na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (ako pravidlo) a ďalšia možnosť doplnenia (odvolacím súdom) na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalších dôvodov (v tomto prípade možnosť majúca povahu výnimky z pravidla, ktorej uplatnenie prichádza do úvahy podľa toho, aký argumentačný priestor súd prvej inštancie úplnosťou svojej argumentácie odvolaciemu súdu ponechá) je síce súčasťou úpravy slovenského civilného procesu už pred čias nadobudnutia účinnosti C. s. p. (tu por. § 219 ods. 2 O. s. p.), v rámci rekonštrukcie však zákonodarca do zákona výslovne zanesol aj to, čo v skoršom čase šlo (a bolo nutné) vyvodit' z logiky úpravy a jej účelu a čoho podstatu možno vyjadriť tak, že možnosť praktického prevzatia argumentácie súdu prvej inštancie odvolacím súdom nezbavuje odvolací súd hoc aj len veľmi stručne a úmerne okolnostiam konkrétneho prípadu reagovať na argumentáciu z odvolania (prinajmenšom tak, že sa poukáže na tie odvolacie námietky, ktoré sú iba opakovaním už súdom prvej inštancie neprijatej argumentácie, ku ktorej však takýto súd zaujal adresné stanovisko, alebo aspoň zrozumiteľne vysvetlil, prečo táto bola bez právneho významu a v prípade iných námietok odvolací súd ozrejmi, prečo spôsob nazerania na problém neboli spôsobilé ovplyvniť). Tým samozrejme nie je myslené, že odvolateľovi musí byť dané za pravdu, ale že musí dostať objektívne zrozumiteľnú odpoveď na svoj špecifický argument.

20. Treba mať pritom na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu (tak ako aj v tejto veci) odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie (v minulosti postupom podľa § 219 ods. 2 O. s. p., dnes podľa § 387 ods. 2 C. s. p.) stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Z pohľadu spochybniteľnosti jeho úvah je potom významné len to, či sa rozhodne (odvolací súd) doplniť úvahy súdu prvej inštancie a ak áno, či takýmto jeho dopĺňujúcim úvahám nepôjde vytknúť medzerovitost' v uvažovaní, či interpretačne nepreklenuteľné rozpory s dôvodmi súdu prvej inštancie, ktoré už zakladajú prekvapivosť (nečakanosť) uzavretého odvolacím súdom alebo arbitrárnosť (neodôvodnenosť).

21. Pretože odvolací súd sa v prejednávanej veci úvahami zhora zjavne neriadil a nezaujal k otázkam urobeným už súčasťou odvolania žalobkyne i argumentácie tejto strany sporu žiadne stanovisko, vylučovalo to akýkoľvek iný záver dovolacieho súdu než ten, že v tomto prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou tzv. zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a dovolanie musí byť z tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Absencia vysporiadania sa

odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími tvrdeniami neskoršieho dovolateľa, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné, je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

22. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015) a na tom zotrváva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2Cdo/5/2018, 3Cdo/146/2018, 8Cdo/70/2017). Dovolací súd preto ani v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok, čo v konkrétnostiach znamená tak z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., ako aj jeho dôvodnosti v zmysle § 432 rovnakého zákona (paradoxne ku prospechu žalobkyne, ktorá takto získala ďalšiu možnosť na svojej právnej argumentácii popracovať).

23. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy vecí vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C. s. p.). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vychádzajúc z toho, že tým, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti bol práve odvolací súd (s povinnosťou reagovať na zákonom ustanovené skutočnosti, ktorú si ale nespĺnil a v tomto smere bolo podružným, že tomuto predchádzalo nevysporiadanie sa so všetkými skutočnosťami už v prvej inštancii).

24. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.